

Neljäs kertomus taloudellisesta ja sosiaalisesta yhteenkuuluvuudesta

Euroopan parlamentin päätöslauselma 21. helmikuuta 2008 neljännestä kertomuksesta taloudellisesta ja sosiaalisesta yhteenkuuluvuudesta (2007/2148(INI))

Euroopan parlamentti, joka

- ottaa huomioon neljännen kertomuksen taloudellisesta ja sosiaalisesta yhteenkuuluvuudesta (KOM(2007)0273) ('neljäs koheesiokertomus'),
- ottaa huomioon komission tiedonannon Euroopan parlamentille, neuvostolle, Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle ja alueiden komitealle "Syrjäisimpiä alueita koskeva strategia: saavutukset ja tulevaisuudennäkymät" (KOM(2007)0507),
- ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 158 ja 159 artiklan sekä 299 artiklan 2 kohdan,
- ottaa huomioon EU:n alueellisen agendan ja kestäväää kaupunkikehitystä käsittelevän Leipzigin peruskirjan sekä Euroopan unionin alueellisen agendan täytäntöönpanoa koskevan ensimmäisen toimintaohjelman,
- ottaa huomioon Euroopan aluesuunnittelun seurantakeskusten verkon (ESPON) selvityksen Euroopan tulevaisuudesta ja alueellisista näkymistä ("Territorial Futures - Spatial scenarios for Europe") sekä Euroopan parlamentin tutkimuksen alueellisista eroista ja koheesiosta sekä mahdollisista strategioista tulevaisuutta varten ("Regional Disparities and Cohesion: what Strategies for the Future?"),
- ottaa huomioon alueiden komitean 28. marraskuuta 2007 antaman lausunnon (COTER-IV-011) sekä Euroopan talous- ja sosiaalikomitean 12. joulukuuta 2007 antaman lausunnon (CESE 1712/2007) neljännestä koheesiokertomuksesta,
- ottaa huomioon 23. toukokuuta 2007 antamansa päätöslauselman rakennepolitiikan vaikutuksista ja seurauksista Euroopan unionin koheesion kannalta¹,
- ottaa huomioon 12. heinäkuuta 2007 antamansa päätöslauselman koheesiopolitiikan merkityksestä ja tehokkuudesta erojen vähentämisessä EU:n köyhimmillä alueilla²,
- ottaa huomioon työjärjestyksen 45 artiklan ja 112 artiklan 2 kohdan,
- ottaa huomioon aluekehitysvaliokunnan mietinnön sekä budjettivaliokunnan ja kalatalousvaliokunnan lausunnot (A6-0023/2008),

---

¹ Hyväksytyt tekstit, P6_TA(2007)0202.

² Hyväksytyt tekstit, P6_TA(2007)0356.

- A. katsoo, että Euroopan yleinen koheesiopolitiikka on edelleen välttämätöntä useiden Euroopan alueiden välisten suurten erojen ja erityisten rakenteellisten ongelmien vuoksi ja että äskettäin tapahtunut Euroopan unionin laajentuminen on pahentanut tilannetta,
- B. katsoo, että EU:n koheesiopolitiikka on siksi edelleen keskeinen osa Euroopan yhdentymisprosessia ja sillä on tärkeä asema alueiden erojen ja kehitysongelmien vähentämisessä,
- C. katsoo, että euroskeptisyyden yleistymisen ja alueiden välisten ja niiden sisäisten erojen lisääntymisen välillä on selvä yhteys, mikä osoittaa, että taloudellista, sosiaalista ja alueellista koheesiota tarvitaan pyrittäessä vahvistamaan lähentymistä ja vakiinnuttamaan Euroopan unionin legitimiys, mihin päästään näkyvän aluepolitiikan avulla; katsoo, että alue- ja paikallisviranomaisilla ja paikallisilla toimijoilla on keskeinen rooli EU:n toiminnan tuomisessa lähemmäksi kansalaisia sekä aluepolitiikan täytäntöönpanossa, jonka saavutuksista olisi tiedotettava tehokkaammin,
- D. ottaa huomioon, että lisäarvonsa vuoksi koheesiopolitiikka tarjoaa kaikille alueille mahdollisuuden konkreettisiin etuihin, joita ovat muun muassa kestävä työllisyys ja paikallisen väestön elintason paraneminen erityisesti kehityksessä jälkeen jääneillä alueilla, ja että se osaltaan lisää kilpailukykyä ja hallinnollista kapasiteettia ja takaa hajautetun hallinnon; katsoo siksi, että pyrkimykset tämän politiikan uudelleen kansallistamiseksi on hylättävä,
- E. ottaa huomioon, että valtion- ja hallitusten päämiesten 18. lokakuuta 2007 hyväksymässä ja 13. joulukuuta 2007 allekirjoittamassa Lissabonin sopimuksessa alueellisen yhteenkuuluvuuden tavoite on nostettu taloudellisen ja sosiaalisen yhteenkuuluvuuden ohella yhdeksi unionin perustavoitteista,
- F. katsoo, että koheesiopolitiikalle on vastedes taattava lisää varoja, jotta voidaan vastata alueisiin merkittävästi vaikuttaviin uusiin haasteisiin, kuten väestörakenteen muutoksiin, kaupungistumiseen, alueelliseen eriytymiseen, muuttoliikkeeseen (josta aiheutuu ongelmia erityisesti maaseudulle ja syrjäisille alueille), globalisaatioon mukautumiseen, ilmastonmuutokseen, energiahuollon ongelmiin sekä maaseutualueiden hitaaseen kehitykseen; katsoo, että näihin haasteisiin voidaan vastata vain, jos myös tulevaisuudessa tunnustetaan koheesiopolitiikan suuri merkitys yhteenkuuluvuudelle,

Alueellisen koheesion tilasta 27 jäsenvaltion unionissa saadut vertailutulokset

1. suhtautuu myönteisesti siihen, että kertomus on edellisiä yksityiskohtaisempi ja sisältää useita indikaattoreita ja että siinä annetaan hyödyllisiä vertailevia tietoja suhteessa muihin maihin, kuten Yhdysvaltoihin, Japaniin, Kiinaan ja Intiaan, ja että se kuvastaa sitä kansainvälistä ympäristöä, jossa EU:n taloudet toimivat;
2. pitää kuitenkin valitettavana kasvun ja lähentymisen kestävyuden arvioinnissa tarvittavien vertailutietojen puutetta eri NUTS-tasojen osalta; pyytää tämän vuoksi käyttämään parempia tilastollisia välineitä – esimerkiksi (asukasta kohden lasketun BKT:n lisäksi käytettäviä) uusia indikaattoreita, joita sovellettiin menestyksellisesti neljännessä koheesiokertomuksessa – joiden avulla voitaisiin tarkemmin mitata kunkin alueen taloudellista, sosiaalista ja alueellista koheesiota ja jotka mahdollistaisivat myös paikallisten toimien konkreettisen hyödyntämisen koheesiopolitiikassa; katsoo, että tätä

varten Euroopan aluesuunnittelun seurantakeskusten verkon valmiuksia on vahvistettava;

3. viittaa rakennerahastojen varojen käyttämisen viivästymiseen jäsenvaltioissa ja vaatii toimia tilanteen parantamiseksi; toteaa kuitenkin, että on liian aikaista arvioida koheesiopolitiikan tuloksia uusissa jäsenvaltioissa; pitää myönteisenä kaikkia ponnisteluja koheesiopolitiikan tehokkuuden lisäämiseksi ja liiallisen byrokratian vähentämiseksi ja kehottaa arvioimaan tätä politiikkaa järjestelmällisesti; tuo jälleen ilmi vankan tukensa komission käynnistämälle Euroopan avoimuusaloitteelle, jonka avulla yksilöidään rakennerahastojen varojen saajat vuodesta 2008 alkaen;
4. pitää tervetulleena sitä, että entisten koheesiomaiden kuten Kreikan, Espanjan, Portugalin ja Irlannin kehitys on ollut huomattavaa ja että ne ovat saavuttaneet itse asiassa valtavan kasvuprosentin vuosina 2000–2006, mutta muistuttaa, että kasvusta huolimatta niiden alueiden välillä on yhä huomattavaa eriarvoisuutta ja syvälle juurtuneita rakenteellisia ongelmia;
5. on tyytyväinen uusien jäsenmaiden kohonneisiin kasvuprosentteihin, mutta toteaa, että niiden lähentymistä talouden alalla voidaan tarkastella vain keskipitkällä tai pitkällä aikavälillä ja että kyseessä on pitkä prosessi, koska joidenkin valtioiden BKT on nykyisin henkeä kohden erittäin alhainen;
6. pitää myönteisenä sitä, että komissio on vahvistanut koheesiopolitiikan merkittävän aseman parannettaessa kaikkien jäsenvaltioiden valmiuksia kehittyä yhtenäisesti ja luoda uusia ja kestäviä työpaikkoja, kuten monilta tavoite 2 -alueilta saadut koheesiopolitiikan erinomaiset tulokset osoittavat;
7. on huolissaan siitä, että maiden välinen lähentyminen voi usein kätkeä taakseen alueiden välisten ja yksittäisten alueiden sisäisten erojen syventymistä; toteaa, että tämä alueiden välisten ja alueiden sisäisten erojen kasvu näkyy monissa asioissa, kuten työllisyydessä, tuottavuudessa, tuloissa, koulutustasossa ja innovaatiokapasiteetissa; painottaa myös alueellisen yhteistyön osuutta näiden ongelmien ratkaisemisessa;
8. korostaa muun muassa sitä, että alueiden kilpailukyky riippuu suuresta määrin tuottavuudesta, markkinoille pääsystä ja työvoiman ammattitaidon tasosta ja että ne vaihtelevat selvästi enemmän alueiden kuin jäsenvaltioiden välillä; panee myös merkille, että kilpailukyvyn keskeisinä tekijöinä pidetään entistä yleisemmin institutionaalisia tekijöitä, kuten sosiaalisen pääoman valjastamista liiketoimintakulttuuriin ja yhteisiin käyttäytymissäntöihin, jotka helpottavat yhteistyötä ja auttavat yritystä ja jotka myös lisäävät julkisen hallinnon tehokkuutta;
9. toteaa tässä yhteydessä, että tietyille kehittyneille alueille ja jopa joillekin vähemmän kehittyneille alueille alkaa kertyä useita ongelmia, jotka vaikuttavat vahvasti alueen kehitysmahdollisuuksiin, kuten heikko kasvuprosentti, tuottavuuden ja työllisyyden heikkeneminen sekä väestön ikääntyminen;
10. toteaa, että vaikka suuri kasvuprosentti on tuonut tietyille jäsenvaltioille täystyöllisyyden ja kasvattanut BKT:tä asukasta kohden, toisissa maissa yksittäisten sosiaaliryhmien väliset erot ovat kasvaneet, mikä merkitsee, että väestön haavoittuvimpia osia varten tarvitaan edelleen sosiaalista integrointia;

11. korostaa, että koulutustason suhteen ei ole juurikaan tapahtunut lähentymistä ja että koulutuksen tasossa on olemassa syvä juopa verrattaessa Euroopan unionia Yhdysvaltoihin, missä 29 prosentilla 25–64-vuotiaista henkilöistä on yliopistotutkinto, kun Euroopan unionissa vastaava luku on alle 16 prosenttia; panee kuitenkin merkille, että korkeakoulututkinnon suorittaneiden naisten määrä kasvaa nopeammin kuin miesten;
12. korostaa, että sukupuolten tasa-arvon valtavirtaistamisen, yhdenvertaisten mahdollisuuksien ja vammaisten ja ikääntyneiden kansalaisten erityistarpeiden integroiminen koheesipolitiikan hankkeiden täytäntöönpanoon kaikissa vaiheissa on tärkeää;
13. kiinnittää huomiota polaroitumisvaikutukseen – erityisesti uusissa jäsenvaltioissa – pääkaupunkialueilla, jotka tuottavat keskimäärin 32 prosenttia maansa BKT:sta, vaikka vain 22 prosenttia väestöstä asuu niillä; toteaa, että tällainen polaroituminen voi aiheuttaa suuria eroja kaupunkien keskustojen työttömyydessä;
14. toteaa, että hallitsematon kaupungistuminen voi aiheuttaa väestökehitykseen, talouteen, yhteiskuntaan, liikenteeseen ja ympäristöön liittyvää epätasapainoa rajatulla alueella sekä johtaa esikaupungistumiseen ja väestön muuttamiseen pois kaukana kaupungeista sijaitsevilta maaseutualueilta; kehottaa siksi komissiota erityisesti puuttumaan tähän ongelmaan esittämällä konkreettisia ehdotuksia sen ratkaisemiseksi;
15. kiinnittää huomiota keskusta-alueiden ja syrjäisten alueiden saavutettavuudessa ja yhteyksissä oleviin alueellisiin eroihin, jotka johtuvat maantieteellisistä ja rakenteellisista haitoista, riittämättömästä investoinnista liikenneinfrastruktuuriin sekä epäonnistumisesta liikennemahdollisuuksien monipuolistamisessa; viittaa erityisesti vaikeapääsysten vuoristo- ja saaristoalueiden sekä syrjäisten ja hyvin kaukana manner-Euroopasta sijaitsevien syrjäisimpien alueiden saavutettavuuden merkittäviin esteisiin; painottaa, että on suunniteltava toimia, joilla näiden alueiden mahdollisuuksia, vetovoimaa ja kestävästä kehitystä voidaan parantaa;
16. on erittäin yllättynyt neljännessä koheesikertomuksessa esitetystä komission lausunnosta, jonka mukaan eristyneisyys sinänsä ei näytä muodostuvan isoksi esteeksi kehitykselle, ja panee merkille saarialueiden väestön suuren pettymyksen lausuntoon, sillä he kärsivät päivittäin eristyneisyyden kielteisistä vaikutuksista ja sen mukanaan tuomista vaikeuksista;

Aluepolitiikka ja Lissabonin strategia

17. korostaa tutkimukseen ja kehitykseen investoitujen määrärahojen valtavia eroja valtioiden välillä ja toteaa, että innovointiin investoidut varat, jotka on neljännessä koheesikertomuksessa ilmaistu alueellista innovaatiotehokkuutta mittaavalla tarkoituksenmukaisella indikaattorilla, ovat eri alueilla hyvin erisuuruisia;
18. on yhtä mieltä komission kanssa koheesipolitiikan Lissabonin strategiaan aiheuttamasta vipuvaikutuksesta, joka saavutetaan suuntaamalla julkiset investoinnit hankkeisiin, jotka edistävät sellaisen taloudellisesti dynaamisen, kasvua edistävän ja

innovoinnille suotuisan rakenteen luomista, joka perustuu politiikanalojen ja ohjelmien tehokkaamman yhdenmukaistamisen synnyttämään synergiaan;

19. pahoittelee, että pien-, mikro- ja käsityöläisyrittysten innovointimahdollisuuksia ei ole otettu asianmukaisesti huomioon koheesiopolitiikan täytäntöönpanossa, vaikka niille onkin osoitettu varoja talousarviosta; kehottaa siksi panemaan täytäntöön aktiivista politiikkaa kaikenlaisen innovoinnin tukemiseksi näissä yrityksissä ja pyytää myös komissiota luomaan mahdollisuuksia yritysten, julkisen sektorin, koulujen ja yliopistojen vastavuoroiseen yhteistyöhön alueellisten innovointiklustereiden luomiseksi Lissabonin strategian hengessä;
20. muistuttaa siitä, että rakennetukien vipuvaikutusta voidaan lisätä yksityisellä yhteisrahoituksella; kehottaa ottamaan pikaisesti käyttöön julkisen ja yksityisen sektorin kumppanuuksia koskevat avoimet säännöt ja vakiomuotoiset ratkaisut, jotta alueille saadaan yksityistä pääomaa, jonka avulla voidaan pyrkiä julkisten tavoitteiden saavuttamiseen;
21. muistuttaa, että on välttämätöntä noudattaa maksusitoumusten automaattista vapauttamista koskevaa periaatetta, jotta kannustetaan hallintoviranomaisia rahoittamaan ja toteuttamaan hankkeet ripeästi; edellyttää, että noudatetaan N+2-säännön periaatetta (ja uusissa jäsenvaltioissa N+3-sääntöä rahoituskehityksen 2007–2013 kolmen ensimmäisen vuoden aikana);
22. muistuttaa, että rakennepolitiikan toteutuksessa havaitut viiveet johtuvat muun muassa liian jäykistä menettelyistä ja että olisi näin ollen harkittava menettelyjen yksinkertaistamista ja vastuun ja toimivallan jakamista selkeällä tavalla EU:n ja jäsenvaltioiden kesken;
23. panee merkille, että määrärahojen kohdentamisjärjestelmällä 64 prosenttia lähentymiseen tarkoitetuista tavoitteen 1 varoista ja 80 prosenttia alueellisen kilpailukyvyn ja työllisyyden edistämiseen tarkoitetuista tavoitteen 2 varoista osoitetaan ohjelmakaudella 2007–2013 innovaatioon, mikä on 55 000 miljoonaa euroa enemmän verrattuna edelliseen kauteen; huomauttaa, että näiden määrärahojen hyödyntäminen on sidoksissa vähemmän kehittyneiden alueiden kykyyn hallinnoida riittävä määrä riittävän laadukkaita tutkimuksen, kehittämisen ja innovaation alan hankkeita siten, että varmistetaan määrärahojen käyttö ja estetään niiden päätyminen arvoltaan merkityksettömiin investointeihin;
24. kehottaa komissiota arvioimaan määrärahojen kohdentumisjärjestelmää ja sen vaikutusta alueellisten erojen kehitykseen sekä varmistamaan, ettei tämä järjestelmä prioriteetteja määriteltäessä kannusta liian keskitettyyn tai ylhäältä johdettuun lähestymistapaan; toivoo, että tämä arviointi alkaa, kun komissio vuonna 2008 julkaisee viidennen koheesiota koskevan kertomuksen, jossa ennakkotietojen mukaan keskitytään koheesiopolitiikan ja Lissabonin strategiassa asetettujen kaikkien alueiden kasvu- ja työllisyystavoitteiden väliseen yhteyteen;
25. painottaa siksi, ettei koheesiopolitiikassa tule asettaa etusijalle jo dynaamisia alueita, mikä saattaisi olla seurauksena, jos määrärahat kohdennettaisiin tiukasti; palauttaa mieleen, että koheesiopolitiikka koostuu Lissabonin sopimuksen voimaantulon myötä

kolmesta tavoitteesta, taloudellisesta, sosiaalisesta ja alueellisesta yhteenkuuluvuudesta, jotka ovat kattavampia kuin Lissabonin strategia;

26. vaatii laajentamaan Lissabonin strategian soveltamisalaa siten, että se käsittää myös alueellisen ulottuvuuden, jotta alueiden ominaispiirteet voidaan ottaa huomioon ja edistää samalla Euroopan laajuisia synergioita ja yhteistyötä sekä antaa erityistä tukea laajapohjaisten innovatiivisten toimien luomiselle ja täytäntöönpanolle;
27. korostaa, että koheesiopolitiikan soveltamisalaa ei voida rajoittaa Lissabonin strategian tavoitteiden saavuttamiseen; katsoo, että alueellisen yhteenkuuluvuuden saavuttaminen lähentymistavoitteeseen kuuluvien toimien avulla on alueiden pitkäaikaisen kilpailukyvyn edellytys; katsoo siksi, että tavoitetta 1 (lähentyminen) ja tavoitetta 2 (alueellinen kilpailukyky ja työllisyys) pitäisi tulevaisuudessa pitää toisiaan sekä myös tavoitetta 3 (Euroopan alueellinen yhteistyö) täydentävinä;

Alueellinen koheesio: kohti yhtenäistä lähestymistapaa

28. kehottaa komissiota sisällyttämään alueellista koheesiota koskevaan vihreään kirjaan (joka on tarkoitus julkaista syyskuussa 2008) 'alueellisen koheesion' määritelmän, jotta edistetään tätä yhteisön politiikkaa;
29. korostaa, että todellisen kumppanuuden sekä sellaisen todellisen monitasoisen hallinnon toteutuminen, jossa yhdistyvät yhteisön taso ja paikallinen, alueellinen ja kansallinen taso talouselämän osapuolten ja työmarkkinaosapuolten kuuleminen mukaan lukien, on tärkeää alueellisen kehityksen tavoitteiden määrittelyssä ja toteuttamisessa, ja että on varmistettava, että unionin tasolla määritettyjen toiminnan painopistealojen soveltamisalaa ei kavenneta, kun ne pannaan täytäntöön kansallisella, alueellisella tai paikallisella tasolla ('alhaalta ylöspäin suuntautuva lähestymistapa'), ja jotta vältetään riski, että alueiden kehitystä ja yhteenkuuluvuutta edistäviä toimijoita suljettaisiin pois toiminnasta, kuten usein käy kaupunkipolitiikan yhteydessä;
30. ehdottaa, että etusijalle asetetaan toimet, jotka edistävät todellista monikeskuksista aluekehitystä, jotta pääkaupunkeihin kohdistuvia paineita vähennetään ja toissijaisten kasvukeskusten syntymistä edistetään; katsoo, että tässä yhteydessä ei saa laiminlyödä maaseudun kehittämistä eikä maaseudulla sijaitsevia pieniä ja keskisuuria kaupunkeja;
31. kehottaa ryhtymään myös käytännön toimiin erojen vähentämiseksi helppopääsyisten alueiden ja rakenteellisesti epäedullisessa asemassa olevien alueiden, kuten saarien, vuorien, harvaan asuttujen alueiden sekä syrjäisten alueiden ja raja-alueiden välillä, ja tunnustamaan samalla viimeksi mainittujen epäedullinen asema ja toteuttamaan jatkuvia erityistoimenpiteitä niiden tukemiseksi; vahvistaa sitoutumisensa syrjäisimpien alueiden haittojen huomioon ottamiseen;
32. suosittelee, että kaupunkialueiden ja maaseudun ongelmia tarkastellaan useammin yhdessä; painottaa, että maaseudun kehittämistä ja aluepolitiikan yhteydessä toteutettavia toimia olisi koordinoitava; suhtautuu epäilevästi siihen, onko koheesioon ja maaseudun kehittämiseen (Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahasto) sovellettava erillinen lähestymistapa ylipäänsä tarkoituksenmukainen; kehottaa tekemään tutkimuksen siitä, mitä seurauksia maaseudun kehittämiseen tarkoitettujen määrärahojen lisäämisestä pakollisen mukauttamisen mekanismien avulla on;

33. varoittaa politiikan jakautumisesta eri aloihin ja kannustaa kehittämään yhtenäistä lähestymistapaa, jossa yksilöidään, millaisia synergioita mahdollisesti voi syntyä koheesiopolitiikan ja tärkeimpien alakohtaisten politiikanalojen eli liikenteen, maatalouden, kalastuksen, maaseudun kehittämisen, ympäristön ja energian sekä tutkimuksen ja teknologian välille;
34. kehottaa komissiota analysoimaan seuraavissa kertomuksissaan, missä määrin eri välineet ja politiikat, kuten koheesiopolitiikka, ovat edistäneet taloudellista ja sosiaalista yhteenkuuluvuutta; katsoo, että saavutuksia ja ongelmia on tarpeen analysoida kaikilla tärkeillä aloilla, etenkin Lissabonin strategian alalla;
35. odottaa, että vuoden 2013 jälkeistä koheesiopolitiikkaa koskevissa keskusteluissa annetaan yhteisön ulkorajoilla sijaitseville alueille erityisasema, jotta varmistetaan rajat ylittävä vakaus ja vauraus, mikä johtaa lopulta sekä EU:n raja-alueiden kehittymiseen että koko yhteisön suurempaan yhteenkuuluvuuteen ja kilpailukykyyn;
36. huomauttaa, että kestävä ja tasapainoinen kasvun saavuttamiseksi tarvittavassa 'alueellisen eriytymisen' ja sosiaalisen syrjäytymisen torjunnassa on tuettava huolellista asuntopolitiikkaa, joka kuuluu paikalliskehitystä, kaupunkisuunnittelua ja paikallisten julkisten palvelujen hallintaa koskevaan laajempaan strategiaan;
37. pitää tässä yhteydessä myönteisenä, että on hyväksytty toimintaohjelma, jolla pannaan täytäntöön alueellisen agendan ja Leipzigin peruskirjan tavoitteet, joilla pyritään varmistamaan, että alueellinen ulottuvuus sisällytetään paremmin kaikkeen julkisen sektorin, yhteisön ja kansallisen ja paikallisen tason politiikkaan, ja odottaa tämän ilmenevän käytännössä; katsoo, että Lissabonin sopimukseen liittyvä tavoite täydentää taloudellista ja sosiaalista yhteenkuuluvuutta alueellisella osatekijällä edellyttää sopivien indikaattorien kehittämistä alueellisen koheesion sisällöllistä määrittelyä varten;
38. panee tyytyväisenä merkille komission ilmoituksen alueellista koheesiota koskevasta vihreästä kirjasta, joka on tarkoitettu hyväksyä syyskuussa 2008, ja pyytää, että siihen sisällytettäisiin käytännön suuntaviivoja yhtenäisen lähestymistavan toteuttamiseksi;
39. on tietoinen parlamentin aluekehitysvaliokunnan ja alueiden komitean välillä tehtävän yhteistyön merkityksestä aluepolitiikan tulevaisuudelle;

Koheesiopolitiikan uudet haasteet ja Euroopan unionin yleinen talousarvio

40. katsoo, että unioni joutuu tulevaisuudessa yhä useammin kohtaamaan uusia haasteita, joilla on merkittävä vaikutus alueisiin ja jotka voimistavat olemassa olevia alueiden kehityksen esteitä; näitä haasteita ovat väestörakenteen muuttuminen, kaupungistuminen, muuttoliike (josta aiheutuu ongelmia erityisesti maaseutualueille ja syrjäisille alueille), energiahuolto ja ilmasto-ongelmat, globalisaatioon liittyviin muutoksiin sopeutuminen sekä laajentumis- ja naapuruuspolitiikka; painottaa tässä yhteydessä sellaisten pilottihankkeiden merkitystä, joilla autetaan alueita mukautumaan näihin uusiin haasteisiin;

41. vaatii säännöllisiä analyysyjä mahdollisten tulevien laajentumisten kustannuksista ja rakennepoliittisista vaikutuksista ennen liittymisneuvotteluja ja toivoo, että parlamentti voisi osallistua laajemmin laajentumis- ja naapuruuspolitiikkaan ja että sen osallistumisesta liittymistä edeltävien välineiden muotoiluun tulisi sitovaa;
42. korostaa väestökatoa koskevan ongelman vakavuutta monissa EU:n osissa, sillä siihen liittyy väestön ikääntymistä, inhimillisen pääoman menetystä, pääomapakoa, kalliimpia palveluja jne.;
43. katsoo, että väestörakenteen muutoksilla voi olla suuria alueellisia seurauksia, kuten joillakin alueilla, erityisesti vähemmän kehittyneillä maaseutualueilla, väestökato ja asutuksen keskittyminen kaupunkeihin sekä väestön ikääntyminen tai ulkopuolisista varoista riippuvan talouden kehittyminen toisilla alueilla; tämä edellyttää erityisten innovatiivisten strategioiden kehittämistä niiden ongelmien ratkaisemiseksi, minkä takia yleistä taloudellista etua koskevien palveluiden ylläpitoon on erityisesti panostettava ja varmistettava yleisten palvelujen korkea laatu;
44. toteaa, että ilmastonmuutoksella on vaihtelevia vaikutuksia, joita ovat erityisesti useammin tapahtuvat ja vakavammat luonnonkatastrofit, kuten metsäpalot, kuivuus ja tulvat, jotka vaativat erilaisia toimia Euroopan eri alueilla, ja joihin alueiden on varauduttava tarkistamalla ja mukauttamalla kestävä kehityksen strategioitaan saavuttaakseen hiilidioksidipäästöjen vähentämistä koskevan EU:n tavoitteen; katsoo, että unionin koheesipolitiikan tulee olla 'ilmastoystävällistä', mutta muistuttaa, että koheesipolitiikan mahdollisuudet tällä alalla ovat rajalliset; katsoo, että ilmastonmuutosta olisi pyrittävä torjumaan myös muissa yhteisön politiikoissa;
45. palauttaa myös mieleen, että laadittaessa tehokasta ja kokonaisvaltaista politiikkaa, jolla suojellaan luonnonkatastrofeilta, on tärkeää hyväksyä ehdotus Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi Euroopan unionin solidaarisuusrahastosta (KOM(2005)0108), joka tarjoaa oikea-aikaisemman ja asianmukaisemman ratkaisun alueellisiin luonnonkatastrofeihin, jotka ovat usein tuhoisia tietyillä alueilla niiden maantieteellisen sijainnin vuoksi;
46. katsoo, että energiahuollon kysymyksillä ja energian hinnan nousulla voi olla suuria alueellisia vaikutuksia, koska useimmat jäsenvaltiot ovat hyvin energiariippuvaisia; toteaa, että vaikutukset voivat kohdistua erityisen voimakkaasti kuljetuksista riippuvaisiin maaseutu-, vuoristo- ja saarialueisiin sekä syrjäisiin ja syrjäisimpiin alueisiin, koska energian hinta vaikuttaa kuljetusten hintaan; toteaa, että uusiutuvien energialähteiden kehittäminen sekä energiatehokkuuteen ja hajautettuihin toimitusyksikköihin investoiminen voivat tarjota paikallisia ja alueellisia kehitysmahdollisuuksia;
47. toistaa pyyntönsä, joka koskee käyttämättä jääneiden määrärahojen uudelleen käyttämistä soveltamalla koheesipolitiikkaan N+2- tai N+3-sääntöä tavoitteena käytettävissä olevien vähäisten varojen maksimointi;
48. katsoo, että rakennepolitiikan toteuttaminen myös vuoden 2013 jälkeen on asianmukainen vastaus näihin uusiin haasteisiin ja että sitä on sovellettava koko unioniin alueelliset näkökohdat huomioon ottaen; katsoo, että koheesipolitiikan olisi

säilyttävä yhteisön politiikkana perustamissopimuksen ja solidaarisuusperiaatteen mukaisesti, ja torjuu kaikki pyrkimykset tämän politiikan uudelleen kansallistamiseksi;

49. katsoo, että koheesiopolitiikkaa on tehostettava tulevaisuudessa ja että sen lisäarvoa on korostettava entistä voimakkaammin; kehottaa siksi myöntämään riittävästi määrärahoja koheesiopolitiikalle yhteisön tasolla; kehottaa käyttämään rahoituskehysten tarkistamista tilaisuutena määritellä, kuinka paljon määrärahoja tarvitaan kaikkiin unionin koheesiopolitiikan haasteisiin vastaamiseen;

o
o o

50. kehottaa puhemiestä välittämään tämän päätöslauselman neuvostolle ja komissiolle.